

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Temps de confusió

Presenciem el grau zero de la política

Vivim temps de confusió, de màximes ignoràncies i de menyspreables propostes.

Truca a la porta la política convertida en guanya pa d'aquells que han sabut, a cops de colze o de reverències i ajupiments d'esquena, guanyar-se una cadira ben remunerada. Sovint més ben pagada que en el seu lloc de treball anterior.

De fet, estem presenciant una exhibició del grau zero de la política. Poc importa si es fa política de centre o d'una banda o d'altra. L'únic que sembla important és el paper per embolcallar-la. I la cadira per lluir.

Les rodes de premsa setmanals dels dimecres, després del consell de ministres, en són una bona mostra.

Parlen i parlen sense dir res. Capaços de dissoldre qualsevol argument en circumloquis i bones paraules.

De fet els portaveus del govern liberal-conservador no són importants pel que diuen –al capdavant ben poca cosa, per no dir res– sinó per la cara i el gest.

Apareixen a la sala de premsa de la planta baixa de l'edifici administratiu amb una cara rodona, de bon nen, amb un somriure que pica l'ullet al periodista com si volgués recordar que de jove també va fer alguna trapas-seria.

És la gestualitat de fidel servidor, que mai dirà una paraula de massa, mai tindrà la insolència de llençar una idea en una roda de premsa.

Vint-i-vuit anys després d'haver aconseguit la Constitució,

deslliurant-nos del despotisme de la democràcia ortopèdica dominada pels Serveis dels Coprínceps, haurem de començar a sospirar pel contingut polític de la democràcia.

La roda de premsa del 3 de febrer de les organitzacions empresarials –CEA, EFA i Cambra de Comerç– assenyalant a les institucions el que han de fer en la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea és un perfecte exemple del trist moment de la democràcia andorrana.

Són persones i sempre hi ha un moment que l'estil els deixa en evidència

Un exemple de la ridícula situació a què pot arribar la política quan, perduda qualsevulla autonomia respecte dels poders econòmics, no té altra perspectiva ni altre contingut que mantenir-se estacada a la cadira del poder.

Tot es redueix a una qüestió d'estil. Afortunadament, són persones i sempre hi ha un moment en el qual l'estil els deixa en evidència. Li va passar al ministre portaveu dimecres pas-sat.

Després d'haver explicat en dues rodes de premsa del mes de gener que la sol·licitud tramesa al Fons Monetari Internacional no volia dir que Andorra s'hagués d'adherir, el BonDia

del dijous 6 de febrer ens explicava que el ministre assegurava que es tracta "(...) de continuar avançant en el procés que ha d'acabar amb l'entrada del Principat a l'organisme(...)" i que "(...) el procés es podrà culminar en el termini d'un any previst." Ja està, doncs, dat i beneït.

L'avui ministre del govern espanyol, Manuel Castells, va escriure fa més de vint anys un treball sobre l'era de la informàtica en el qual deia que el món viu una situació esquizofrènica per la separació de la funció i del significat.

El desdibuixament de la política i del pensament crític redueix els governants a una funció instrumental, d'engranatge. Un dels principis de la nostra democràcia constitucional és que els governants estan de pas.

Però entre la sana consciència de provisionalitat i la reducció a estris d'un sol ús hi ha el llarg camí de la degradació de la política.

Els sorollosos silencis de la setmana passada confirmen la dissolució de la política en la seva submissió a l'economia i en les petites ambicions dels seus líders.

I després es pregunten el perquè de l'abstenció, i intenten inventar fórmules per evitar-la. La resposta és ben evident. Fins i tot els nens al pati de l'escola només juguen als jocs interessants, que els facin sentir útils i que, encara que perdin, s'ho passin bé mentre juguen. I si algú fa trampes s'empipen fins al punt d'abandonar el joc.